

Núria Closas. Des de Quito (Equador)

D'AQUÀ• I D'ALLÀ• A l'Equador el sol surt a les sis del matí- i s'amaga a les sis de la tarda cada dia de l'any. Diuen que hi ha hivern i estiu, però, després d'un any de viure a Quito, començo a sospitar que no és veritat.

Davant l'escultura del centre de la Mitad del Mundo.

En un mateix dia pot ploure a bots i barrals, fer vent i pot sortir un sol espantós, tot en qüestió d'hores. I quan plou és millor quedar-se on siguis i esperar que passi, perquè el trànsit és encara més dens que quan fa sol. Com en molts països en vies de desenvolupament, el transport públic és ben irregular. Ara estan construint un metro amb la mateixa companyia que el de Madrid, a l'espera d'una millora de la mobilització viària. El que passa és que Quito té forma de salsitxa - entre muntanyes i terres ben fèrtils a 2.800 metres d'alçada a nivell del mar- i totes les connexions són de nord a sud. Com que porto la comunicació de diferents projectes, em toca fer horaris ben estranys com tots els que treballem en aquest sector, i puc jugar a saltar-me les grans aglomeracions de les hores punta.

El geògraf Alexander von Humbolt (1769-1859) va definir així el país en una de les seves estades: «Los ecuatorianos son seres raros y únicos: duermen tranquilos en medio de crujientes volcanes, viven pobres en medio de incomparables riquezas y se alegran con música triste». La frase ara ja queda una mica descontextualitzada, però se'n pot fer una lectura amb perspectiva. El Govern té calculats uns 98 volcans -alguns diuen que 100- i d'aquests uns 27 estan actius, coberts de neu. El país és molt ric en diferents aspectes. El centre històric de Quito és Patrimoni Cultural de la Humanitat, amb una església de la Companyia de Jesús coberta d'or i amb un retaule que conté una imatge de Manresa en representació a l'estada que hi va fer Sant Ignasi de Loiola.

A l'Equador hi ha animals, plantes i fruites que moltes vegades identifico per primera vegada. Sense parlar de les Galápagos, que ja seria un article per a una altra ocasió. A més, diuen que Atahualpa, considerat l'últim governant de l'Imperi Inca, va amagar tot l'or entre les muntanyes del Pichincha abans de rendir-se a la invasió espanyola. La "dolarització" va ser un cop molt dur, que va provocar la migració de molts equatorians; però ara dona una estabilitat econòmica al país, això sí, encara amb moltes diferències entre classes socials. Sobre la música trista, diria que von Humbolt encara tindria part de raó. Els encanten les lletres "sofridores" i en tonalitat menor melancòlica. Romàntics i emocionals de mena, orgullosos del seu país, et reben amb els braços oberts i deixen les portes obertes perquè tornis sempre que vulguis.

Núria Closas i Aguilera treballa en la comunicació digital de diferents projectes comunitaris a l'Equador.